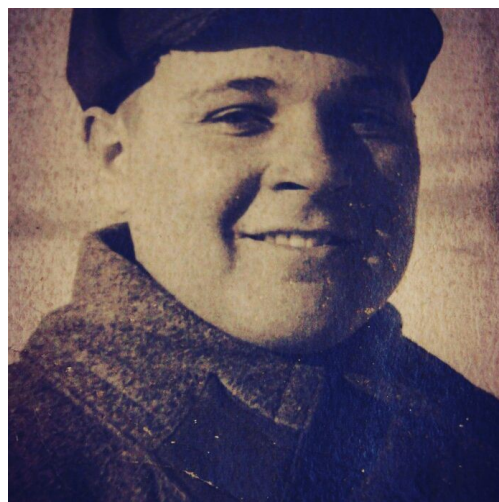

Пошук брата довжиною в життя

Я хочу розповісти вам про моїх прадідуся і прабабусю.

Вони брат і сестра: Фесенко Лідія Петрівна і Фесенко Сергій Петрович. Бабуся була військовою медсестрою, а

дідусь – старшиною гвардії, механіком-водієм танкової бойової машини. На момент початку війни дідусеві було 19, а бабусі – 17.

З дитинства вони були дуже дружні. Бабуся була пустотливою, як і всі дівчата, але дідусь їй усе пробачав, пізніше його бойова машина була названа на її честь - "Ліда".

На фронт дідусь Сергій був покликаний дуже рано, як і багато хлопців воєнних років. З фронту він надсилав додому гроші. У листах писав, що ці гроші для молодших братів, і був упевнений, що вони виростуть чудовими людьми ... Він мав рацію: мій рідний прадід Петро Петрович (його рідний брат) став пілотом, командиром корабля ТУ-134.

Дідусь Сергій пройшов через всю війну, неодноразово був відзначений нагородами. Він кавалер ордена Слави, має

орден Червоної Зірки. Пройшов важкі бої під Москвою, Сталінградом, брав участь у Корсунь-Шевченківській операції, звільняв Румунію, Чехословаччину, Угорщину. На жаль, до перемоги він не дожив, жорстока битва за місто Заласегвар (Угорщина) 26 березня 1945 року стала для нього останньою.

За спогадами бабусі Ліди, вони зустрілися в січні 1945 року в місті Шалготорьян (Угорщина). Зустріч була дуже теплою, але коли дідусь пішов, почалася поземка, і сніг замітав його сліди. Бабуся відчула його загибель. Казала, що саме тоді зрозуміла, що більше його не побачить. Після війни Лідія Петрівна шукала місце поховання брата цілих 25 років і знайшла в 1970 році в Угорщині в місті Тапольца. Шлях пошуку був дуже важкий, куди вона тільки не писала. Виявилось, що в документах про поховання була допущена помилка.

Коли в 1970 році бабуся Ліда поїхала до Угорщини і стала розпитувати місцевих жителів, ті згадали танк з великими літерами "ЛІДА" і розповіли про трагічну загибель її брата. У радянські часи моя сім'я їздила в Угорщину. На честь Фесенко Сергія Петровича була названа бригада шахтарів в місті Тапольца, а на березі гірської річки розташувався парк, висаджений білими березами – там був поставлений обеліск на його честь.

Бабуся Ліда теж пройшла всю війну, на її рахунку безліч урятованих життів. Багато солдатів, яких вона доглядала, шукали її після війни протягом двадцяти років! Лідія Петрівна повернулася додому у важкому стані, четверо солдатів привезли її до Харкова, усю зрешечену уламками. Вона залишилася інвалідом першої групи, але ніколи не сумувала і не мирилася зі своїм становищем. У прабабусі була вражаюча життєлюбність. На запитання кореспондента газети, який готував статтю до 55-річчя Великої Перемоги, як їй удалося вижити, вона відповіла, ковтаючи сльози: "Напевно, не дав Бог мені смерті!". За розповідями моєї мами, бабуся часто згадувала бій 1943 року за станцію Ков'яги. Дуже багато хлопців тоді загинуло. Бабуся, поки була жива, кожне 9 травня їздила покладати квіти в село Мар'яно на братську могилу.

Моя сім'я пам'ятає їх і завжди дивувалася витримці і мужності людей того часу. Моя мама кілька років тому шукала в електронних архівах документи, що стосуються прадідуся, і знайшла "Донесення про безповоротні втрати". Які жахливі і глибокі слова – донесення про безповоротні втрати! Це сухе "Фесенко Сергій Петрович, 1922 року народження, убитий 26.03.1945". Як це страшно і несправедливо! Йому було 23 роки, все життя попереду, і все ... Страшно і гірко. Скільки таких хлопців і дівчат залишилися там і не прожили своїх життів ... Не повернулися, втрачені, але не забуті.

Ми зобов'язані пам'ятати, говорити один з одним, розповідати своїм дітям про них – людей, які дали нам можливість побачити світ, жити. Низький їм уклін і безмежна вдячність!